

Ποίημα από κ. Ν.Κωστέα,

Άφιερωμένο στην μνήμη τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου, τοῦ καλοῦ κ' ἀγαθοῦ
Ἀνθρώπου, Βαγγέλη Κυριαζη, πού μᾶς ἄφησε γιὰ ἄλλους κόσμους.....

Ἔφυγες,
νὰ πᾶς μακρῶς,
χωρὶς νὰ σκεφτεῖς,
σὲ πόσους θὰ λήψεις.
Ἔφυγες,
νὰ πᾶς ἐκεῖ,
πού δὲν μπορεῖ κάποιος
νὰ σὲ βρεῖ,
ἂν δὲν ἀκολουθήσει
τὸν ἴδιο τρόπο φυγῆς.
Νὰ ξέρεις,
ὑπάρχει κι' ἄλλος τρόπος,
αὐτὸς τῆς μνήμης.
Μ' αὐτὸν ὁδηγὸ,
θὰ συναντιόμαστε
κάθε πού θὰ βρέχει,
καὶ τὰ λόγια σου σταγόνες
θὰ δροζίζουν,
τὸ μέτωπό μας,
μέχρι νὰ συναντηθοῦμε
σὲ κεῖνο τὸ σύννεφο,
ἀριστερά,
στὸν ὀρίζοντα,
πού εἶναι τόσο κοντά.